Р Е Ш Е Н И Е
№ 42348

гр. София, 29.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Трето отделение 2 състав,** в публично заседание на 08.10.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгения Иванова

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **7481** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 – 178 от Административно процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Н. А. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.5 ап.27 чрез адв.М. В. от САК срещу ЗПАМ № 26-4332-002611 / 29.05.2026г издадена от полицейски инспектор при СДВР отдел ПП – М. Г. Н. за налагане на принудителна адм.мярка, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца

С жалбата се иска отмяна на оспорената заповед като незаконосъобразна, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила.

В съдебно заседание жалбоподателя не се явява ,представлява се от адв. В. ,която излага доводи за нейната основателност. Претендира адв.възнаграждение в размер на 1200 евро , за което е представен договор за правна защита и съдействие и извлечение от банкова слетка за реално плащане на сумата от жалбоподателя .

Ответникът – полицейски инспектор при СДВР отдел ПП – М. Г. Н. не се явява и не изпраща представител. Представени са писмени бележки от юрк.К. , в които се излагат аргументи за законосъобразност на ЗПАМ. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от жалбоподателя адв. възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена за възможността да участва в производството, не изпраща представител и не ангажира становище по основателността на жалбата.

Административен съд София – град след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Безспорно се установява, че по отношение на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач извън случаите по букви "а" - "ж", който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство - до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от шест месеца - 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП .
В мотивите на заповедта е посочено, че при проверка на 22,05,2026 гоколо 23.32ч по [улица] с посока на движение от ул. Струга към ул.К.,жалбоподателя управлява личния си товарен автомобил фолксваген К. с рег. [рег.номер на МПС] като след справка в информационните масиви при ответника се установява ,че управляваното от жалбоподателя МПС е със служебно прекратена регистрация от 21.03.2026г , поради липса на задължителна застраховка ГО .
При така установената фактическа обстановка, Съдът намира жалбата за допустима, а по същество е и ОСНОВАТЕЛНА по следните правни съображения:
При разглеждане на жалби срещу административни актове и наложени принудителни административни мерки, Административния съд следва да прецени дали съответния акт е издаден от компетентен орган в предвидената от закона форма и при правилно приложение на материалния и процесуалния закон, както и дали акта съответства на целта на закона, независимо от посочените в жалбата обстоятелства.
Нормата на чл. 172, ал. 1 ЗДвП предвижда, че принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР са определени лицата, които да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по ЗДвП, като в т. 1.1 са посочени полицейските органи по чл. 142, ал. 1, т. 2 ЗМВР / стр.20 от делото /.
Предвид изложеното, съдът намира, че процесната заповед е издадена от компетентен орган, в кръга на неговите материална и териториална компетентност. Спазена е законоустановената форма, като е налице посочване на фактическите и правни основания за издаването ѝ. Заповедта не съдържа съществени елементи , които да насочват към извършване на нарушението. Както беше посочено по-горе ,липсва дата на установяване на нарушението. Към преписката е приложен АУАН серия GA № 4751211 / 22.05.2026г ,описващ идентична фактическа обстановка за неизпълнение на задължението да се сключи задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ респ. последващата служебна дерегистрация на процесния товарен автомобил,собственост на жалбоподателя.
Установява се по безспорен начин ,че оспорената заповед е непропорционална и несъответна на целта на закона, с оглед обстоятелството ,че преди издаване на обжалваната пред настоящия състав ЗПАМ е сключена застраховка ГО за автомобила със срок на валидност от 27.05.2026г – 26.05.2027г / стр.14 от делото / . Заповедта е издадена на 29.05.2026г. Доколкото ЗПАМ № 26-4332-002611 / 29.05.2026г е издадена на два дни след служебното възстановяване на регистрацията ,то това обстоятелство води до извода ,че същата е издадена при неизяснена фактическа обстановка без да е отчетено изложеното обстоятелство .
Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е приложената мярка по чл. 171, т. 1, б. 3)ГГот ЗДвП, е форма на държавна принуда, налагащи неблагоприятни последици на адресата с цел постигане на правно определен резултат. Правният резултат, който законът цели с прилагането на ПАМ, е осигуряване безопасността на движението по пътищата и преустановяване на нарушенията. От друга страна обаче, разпоредбите на чл. 6, ал. 1 и ал. 5 АПК

регламентират като проявление на принципа за съразмерност задължение за административните органи да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. Това от една страна гарантира осъществяването на преследваната от закона цел без да се надхвърля необходимото за нейното постигане, а от друга – прилагането на ограничителните мерки да се основава изключително на личното поведение на лицето. Наложената ПАМ не се основава на необходимост от налагане на ограничението за постигане на предвидена в закона цел. Процесното нарушение е незабавно отстранено и регистрацията на автомобила е възстановена ex lege, съгласно нормата на чл. 143, ал. 10 ЗДвП, поради сключената валидна застраховка „Гражданска отговорност“. След като това е така, напълно безпредметно е отнемането на СУМПС на водача на този автомобил за срок до решаване на въпроса за отговорността му, но не за повече от 6 месеца, тъй като целите на ПАМ са постигнати. При установените факти по преписката неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции. Продължаването на ПАМ от вида на процесната спрямо водача придобива санкционен характер и представлява форма на предварително изпълнение на наказанието, което евентуално би било наложено за констатираното нарушение по чл. 175, ал. 1 или 3 ЗДвП, какъвто характер мярката не би следвало да има.
Горното мотивира съдът да приеме, че процесната заповед е незаконосъобразна и е дължима отмяната ѝ. Съдът намира възражението за прекомерност на адв.възнаграждение заплатено от жалбоподателя за основателно. Касае се за дело без съществена фактическа и правна сложност. Пред АССГ ,а и в другите регионални административни съдилища са заведени множество дела с идентичен предмет ,поради което съдът намира че дължимото адв.възнаграждение не може да надвишава 500 евро .
Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2 АПК, Административен съд- София – град, II-ри състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Н. А. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.5 ап.27 чрез адв.М. В. от САК , ЗПАМ № 26-4332-002611 / 29.05.2026г издадена от полицейски инспектор при СДВР отдел ПП – М. Г. Н. за налагане на принудителна адм.мярка, с която на основание чл. 171, т. 1, б. з) гг) от ЗДвП е отнето временно свидетелството му за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 6 месеца
ОСЪЖДА СДВР да заплати на Н. А. Н. с ЕГН [ЕГН] от [населено място] [улица] ет.5 ап.27 сумата 500 евро – адвоканско възнаграждение.
РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване на основание чл.172, ал. 5 ЗДвП.

СЪДИЯ: